

**A**vui és l'últim dia. D'aquí a ben poques hores, s'haurà acabat.

Però no tindrà pas un d'aquells finals que fan morir de por. No hi haurà ni assassins amb destrat, ni meteorits, ni epidèmies. Serà un bon final i, quan arribi, la majoria se n'alegrarà. Han comptat i ratllat al calendari les setmanes que faltaven perquè arribés, i ara tenen les maletes mig fetes, s'han comprat sandàlies i s'han tallat els cabells tal com acostumen a fer cada estiu. Jo he dit a tothom que estic contenta, també. Boja d'alegria, els he dit que estic. Que serà meravellós, i que jo també he comptat les setmanes.

Comptar sempre m'ha agradat. Comptar dies i minuts. Gomes per als cabells, retoladors, amics. Passa sovint que, gairebé sense adonar-me'n, em poso a comptar coses. A l'estoig hi tinc catorze llapis de color lila, encara que el meu color preferit sigui el blau. Entre el replà de l'últim pis de l'edifici on visc, el quart, i el pati, hi ha seixanta-vuit graons, i, si del pati et vols plantar davant del rètol més aviat lleig que dona la benvinguda a tothom que arriba a

la cooperativa d'habitatge Titten, has de fer quaranta-dues passes. Vaig néixer fa més de quatre mil dies i he viscut en sis pisos diferents a tres ciutats diferents. He anat a cinc classes diferents i he tingut tres amics amb noms que comencen per ema. Ara ja no em relaciono amb cap d'ells, però la ema és la meva lletra preferida. Per això trobo que està bé que *Maria* comenci per ema.

Si algú m'hagués preguntat quants graons hi ha de l'entrada de l'edifici de primària fins a la meua aula, jo l'hi hauria sabut dir amb exactitud. I ara soc precisament aquí, a l'entrada, i de camí cap a l'aula. L'asfalt crema i han hissat la bandera. La Mathilde i la Regine s'esperen recolzades a la tanca de l'edifici on estudien els més grans, els que ja fan ESO o batxillerat, com si no es poguessin aguantar les ganes de canviar d'edifici d'una vegada. Són de la colla de la qual totes voldríem ser. O, millor dit: la colla *són* elles. Tops ajustats i cabells ben llargs. La Regine alça el mòbil i prova de fer una foto de grup. Riuen. Es diverteixen.

Els passo pel davant amb la boca tancada. «Val més que compti per dins», penso, mentre veig com la Mathilde fa una *u* amb els llavis a la càmera del mòbil abans de girar-se de nou cap a les altres.

En Markus és amb els nois una mica més enllà, a tocar del pal de bandera. Porta una samarreta vermella i ja té tant els braços com la cara ben morens. El sento riure des d'aquí, i això que soc a més de seixanta passes de distància

d'aquell so potent i agradable. Si passés davant seu comptant en veu alta, ben fort, potser s'adonaria que existeixo. Però llavors, a més de dir que soc *la nova*, dirien que soc *la rara*, també.

A fora hi ha la Johanne amb alguna altra noia de la classe. M'adono que es miren els gronxadors amb una engruna d'enyorança. Tot i que la temperatura deu superar els trenta graus, la Johanne ha vingut amb anorac i encara no s'ha tret el casc d'anar amb bici. Parlen d'uns campaments d'estiu on aniran quan tornin de les vacances amb els pares. Que serà divertit, diuen. Hauria pogut provar de fer-me'n amiga perquè m'acceptessin al seu grup o, fins i tot, anar amb elles de campaments. Però, ara per ara, als meus somnis hi ha sobretot el pal de bandera i l'edifici on fan ESO i batxillerat.

Així doncs, tal com acostumo a fer, em limito a saludar la Johanne i les altres amb un *hola* i m'afanyo a entrar i a pujar les escales fins al pis de dalt. Un cop allà, me'n vaig de dret a l'aula amb les finestres que donen al pati. Com sempre, l'aula espera que arribin els altres en silenci.

M'acosto bé a la finestra des d'on sé que tindrè la millor vista a aquell pal de bandera que m'interessa tant i, just després, s'obre la porta i veig un cap ple de rínxols. És un cap de noi.

—Ei, hola —em diu.

Em mira, però no entra. De moment, doncs, l'únic que en veig és el cap. No l'havia vist mai i no sé com reaccionar. Aleshores somriu. Té els ulls ben grans.

—Això és Sisè A, oi?

Abans que jo pugui dir res, recula una passa i tanca la porta. Però la torna a obrir de seguida i treu el cap altre cop. Probablement ha anat a donar un cop d'ull a l'horari que hi ha penjat a fora. Llavors jo faig que sí amb el cap. M'aparto a correuita de la finestra, m'assec al meu lloc, regiro una mica l'estoig i em poso a fer veure que faig alguna cosa important.

—Com et dius? —em pregunta, quan per fi entra a l'aula.

Mira al seu voltant i somriu. És com si no hagués vist mai cap aula a la vida, o com si trobés que precisament aquella aula és diferent, o especial, o molt més bonica que qualsevol altra de les aules que hi sol haver a les escoles noruegues. Té una mà a la butxaca i a l'altra hi té una gorra. La samarreta que porta és de les que venen al zoo, i fa l'efecte que els pantalons curts marrons com un cagarro li venen una mica grans perquè li fan bosses, però no la mena de bosses que estan de moda i que queden tan bé. Porta unes sabatilles de roba que fa un segle o dos devien ser blanques. Té els braços i les cames prims i més aviat pàl·lids, i sembla que tots aquells rínxols no parin de bellugar-se-li dalt del cap fins i tot quan s'està ben quiet.

—Em dic Ina —contesto.

—Ah, molt bé —diu ell. Llavors el somriure se li eixampla una mica i veig que té una de les dents del davant una mica torta—. Jo soc en Vilmer —diu després.

I no afegeix res més, però em mira com si esperés que jo li donés conversa. Jo li hauria pogut preguntar d'on venia i què havia vingut a fer a la nostra aula. O si li agradava anar al zoo, o portar pantalons curts una talla més grans del que tocaria. Però no ho faig perquè just llavors sona la campana, i, quatre segons després, el nivell de soroll a l'aula puja de mala manera. En Vilmer se'n va al final de tot de la classe i es recolza d'esquena a la paret; els altres no paren de xerrar i de fer broma, i, amb tant de renou, no sembla que ningú s'hagi adonat que és allà. I és que, al capdavant, avui és l'últim dia i aviat s'haurà acabat. Tres hores de classe amb la Vigdis, la nostra tutora, farem. Després, ja podrem dir que han començat les vacances.

Aquesta traducció ha rebut un ajut de NORLA. Agraïm la seva col·laboració.



Títol original en noruec: *Syden*

© Marianne Kaurin

First Published by Aschenhoug Forlag, 2018

Published in agreement with Oslo Literary Agency and Casanovas & Lynch Literary Agency

© del text: Marianne Kaurin, 2018

© de la traducció: Meritxell Salvany Balada, 2022

© de les il·lustracions: Lorena Rivega, 2022

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2022

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: juny de 2022

ISBN: 978-84-1303-383-9

DL L 395-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <[www.cedro.org](http://www.cedro.org)>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.